

S. Andrásné Kislányát Sétáltatja

Két hónapos kislányomat sétáltatom 1943-ban, valószínűleg a Városligetben.

1941-ben mentem férjhez. Hamar terhes maradtam. Természetesen végig itt voltam anyámnál, a Szív utcában. 1943 januárjában Pesten szültem meg a gyerekeket. Az uram az első perctől kezdve megmondta, hogy nem akar gyereket. A szülei hamar meghaltak, nem tudta igazán, mi az, hogy szülő. Anyámat imádta. Egyet tudott igazán, önzetlenül szeretni. Egyébként meg egy bohóc volt, egy nagy link. Amúgy szorgalmas ember volt, törődött a családjával, de gyereket nem akart. Azt mondta, ha gyerek lesz, akkor azt fogom szeretni, és ő nem fog szeretetet kapni tőlem. Szóval féltékeny volt. Mindegy. Megszületett a kislány, bejött a kórházba, oda se nézett, ahol a gyerek feküdt.

A nővérem meg az anyám viszont a világ legboldogabb embere volt. Az első unoka, egy kisbaba a családban! Anyám idős volt már, negyven éves volt, amikor én születtem, Bözsinek pedig nem volt férje és gyereke. Úgyhogy borzasztóan szerették, szinte kisajátították. Mintha nem is léteztem volna. A nővérem akkor hímzéseket csinált otthon, a lábával meg egész nap a bölcsőt ringatta. Ha valami baja volt, és jött az orvos, nem én bontottam ki, ők tették fel a pólýázóra, az anyám meg a testvérem mutatta az orvosnak, én meg hátulról néztem. Szóval eltulajdonították a gyerekeket.